

Miloš Kordić

PAS NA LJULJAŠCI

POSTOJE ŠUMOVI

Postoje šumovi čije uši usvajaju isključivo za sebe. Postoje trepeti tame i u njima ključ za mučenja. Ne zna se ni kad će iz čega da kane

ptičja krv. Zvjerinje mlijeko čuva se za gladne. Postoji Hrist i njegov nož za grešnu riječ. Postoje pustinje, postoje glagoljica, ćirilica,

latinica: u istom šumu na davno osušeno drvo, u redu rada i pojedinačnog životopisnog stvaranja. Postoje žilavi i narogušeni

starci na crtežima po pećinama Altamire. Postoje šumovi njihova lova i šumovi čaše dok se ispija vino i guta juneća džigerica

na naglo. Postoji pogana vatra. I njen Heraklit postoji sa školjkom mora za pisačim stolom. Postoje dljeto i burgija: kako za drvo, tako

i za riječi, u čije se šumove slivaju ogrebotine i ostali krastavi zaušnjaci. Postoji tama i njeni trepeti na usnama grešnika. Na usnama

isposnika postoji čađ što miriše na crni hljeb. Dok grao starci jedva da dišu na riblja usta. U Narodnoj kuhinji ni danas nisu u kuvani kupus

stavili ama ni jedno jedino parče govedine. Te postoje i svileni, smrtni šumovi staraca kada se oni: šu-šu... tiho, a mućeci se, za sebe.

BICIKLISTIČKI ŽIVOT BORACA ZA NAŠU BUDUĆNOST

Borci za našu budućnost nose sakoe na štrafte i voze bicikle sa što većim brojem brzina. Kako bi baš oni što brže... Njihovi bicikli su bezbojni.

Jer samo takvi su najzdraviji. I takvi mogu da pamte brze biciklističke staze. Ukoliko su označene, i vožnja se ubrzava. Pa borci imaju vremena da

na kiosku zdrave hrane kupe sjemenke bundeve i da ih ljupaju: protokom vremena na brzinomjeru. Ukoliko, pak, staze nisu označene, pojedini borci

mogu da zaustave bicikle i da se spuste pod tužne vrbe, u hladovinu, pa iz biciklističke torbice da izvade limenku piva, pa šta im dragi Bog daje.

U našoj budućnosti naši borci vide se u cvjetnoj Holandiji, u brznoj Kini i u zemljama gdje se vožnja na biciklima njeguje od malih nogu. Dok se ovi naši,

za našu budućnost, još uvijek uče. Pouzdani su na svakom treningu. I podložni su digitalnim edukacijama, kao i oblačenju sakoa u skladu

s intencijama novih sistema vrijednosti, čije su brzine nezaustavljive. I šire se aritmetičkom progresijom. Poneki od boraca priveže i svoga psa

za bicikl, pa njih dvojica preko parkova, pa preko tramvajskih pruga... Jer tu su, iz dana u dan, sve brže brzine u pitanju. Pa im je i odmor, uz pivo,

zaista ponekad neophodan. A i mi se često žrtvujemo: hladimo se, čak i predugo, umjesto njih. Pa zapjevamo: Vetar duva, šljive opadaju, crne mi se... i tako dalje.

PAS NA LJULJAŠCI

Pas je vedra životinja. Kao što je i svaka druga vedra duha životinja – životinja. Kao što sam i ja, na primjer. Kad zađem u park pa se sa psima,

mačkama, sjenicama... kad se uhvatim da se igramo, oni bi da laju, piskutaju, mijauču... oni bi da se, kao i ja, viljuškom, nožem... pa da im ugađam,

nasitno, da se sjeckamo: njima krvavo, zrnasto, dok će za mene i žvakaća... pa mljackaj do mile volje! S neba pada sunce, kiše padaju i pucaju

kao po staklu, po nebu se vijore zastave, padaju naše pobjede, u pergament se upisuju životinjska i naša imena, naši sivi nadimci, naši zardali

lanci i oštre uzice. S neba nam se rugaju anđeli, čavke, i osama nam se smijulji s neba. Dok je jedan od tih vedrih pasa zasjeo na ljuljašku pa se on

hrabro: naprijed-nazad... Ljuljka se kao Mjesec u oku nekoga ko se baš nadojio crnim vinom, a ne podnosi... itd. Moja žena, sa kojom sam u parku

kao da smo jedno: ona, ja... svejedno, veli, čim ga je ugledala kako se on onako, slobodno: Lutalica! To je onaj bez naših zuba, velim, a režeći: na nju.

ŽELJEZNICE UMIRU VODORAVNO

Željeznice umiru vodoravno. One napuštaju svoje gole gradove, ulaze pod trulu zemlju, a izlaze slijepe, otrovane. Iako naoko sporo,

one umiru ravnomjerno. Umiranje im je usklađeno sa udaranjem čekića u točkove: u gluvim noćima, po šupljim i u našim mislima ljutim prerijskim

stanicama. U njima umiru prvi i drugi razredi, u metilni alkohol izobličeni vagon-restorani umiru, umiru ubistva u romanima Agate Kristi,

umire siva sperma po smrdljivim toaletima. Otpравниci vozova mašu, zvižde. Ništa tu više ne pomaže: željeznice umiru, pa ne mogu, neće,

ne kreće im se po ovom mrazu, po globalnom otopljanju... Dok mi svaki čas pogledavamo u ogromne stanične časovnike: da li ćemo stići

u mrtve gradove u koje smo, iz svojih spaljenih knjiga, upravo krenuli. A jutros je u prozore naših trulih vagona počela da sipi žučkasta,

vaginalna kiša. Željeznice umiru vodoravno. Probušene poput svinjskih mjehura u sjećanjima na žmirkava i pougljenisana noćna putovanja.

NAŠI GRADOVI SU MALI

Naši gradovi su mali, žuborasti i vječno su pospani. U njima žive anđeli, đavoli, bauci, vještice i ostale cice-mice. I vukovi i njihove Crvenkapice, takođe.

U gustim šumama svakoga od naših malih gradova živi po jedna čangrizava i sva nekako oker mala baka. Pa sve kao da su jedna mala baka, pa sve kao da mirišu

na ispušene cigare svoje erotske mladosti. Naši mali gradovi su kao stjenice, vaške, buve... U njima se grizu ljudi, psi, pisci, mediji, knjige, prosjaci... U njima

iz izloga visoke mode izlaze vjenčаницe pa se u crkvama vjenčavaju same sa sobom. Naši mali gradovi su kopije drugih malih gradova: množe se i mrljaju ispod indigo

papira. U njima su svi vozovi – noćni vozovi. U njima se puši trava, duva ljepak, jure se nezaposleni, ruše se udžerice, uzdižu se aluminijumske i od staklosti

vještački oplođene zgrade. Naši mali gradovi su prepuni podmuklih ubica i neopreznih samoubica. Iz naših kao grožđe malih gradova odavno su izašle

Majke Božije, Hristovi, religije sa svojim molitvama, podmukli mitovi, nestale su melem-riječi, jutarnje falš-pjesme iz kojih nam je pucalo zdravlje, nestale su

staklene flaše s mlijekom ispred vrata naših stanova. U svakom od naših malih gradova ispuštamo po jednu ionako mrtvu svoju dušu. Za život su naši mali gradovi

baš demonski mali gradovi. I svi su oni sisati mali gradovi... i s velikim ušima, i sa oštrim zubima... i sa ostalim cicama-micama, s pticama i s toplim picama.